

РЕШЕНИЕ

№ 7901

гр. София, 14.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6298** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

достъп до обществена информация.

Делото е образувано по жалба на Х. В. Д. от [населено място], в качеството ѝ на управител на [фирма], ЕИК 040088613 и седалище С., против Решение № 3 / 12.06.2012г. на кмета на Район Надежда при Столична община.

Решението се оспорва само в частта за отказа да се предостави достъп до регулационната преписка № 25/2000г., по съображения, че нямало данни да е унищожена по надлежност по съответния ред, а ако не може да се намери - да се посочи каква е причината, евентуално да се изпрати на съда препис от протокола за унищожаването ѝ. Иска се от съда са постанови отмяната на отказа .

Пред съда жалбата се поддържа от представляващия жалбоподателя Х. Д. и чрез адв. Г. от САК, иска да бъде уважена и се присъдят направените разноски.

Ответникът е изразил становище за неоснователност, както и за липса на правен интерес да бъде предоставен достъп до тази преписка, както и че документите, които се иска да бъдат представени, не касаят тази преписка

Съдът след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

С обжалваното решение е постановен отказ да се предостави достъп до обществена информация - копие от заповед № РД -09-1139/16.12.1999г. на кмета на Столична

община, заявление № АС - 94-В-96/27.06.2000г. и Регулационна преписка № 25/2000г., като по отношение на първите два акта се мотивира предоставянето им по друго искане за достъп, а регулационната преписка се твърди, че не е намерена в архива.

Производството по издаване на обжалваното решение е образувано по заявление вх. № РД-0700-341/1/10.05.2012 г. към преписка № 94-ЗДОИ-91/2012 г. за предоставяне на достъп до обществена информация, от Х. В. Д., представляваща [фирма].

Решението се оспорва само в частта му, в която е посочено, че „При проверка в архива на района не се намери рег. преписка № 25/2000 г., за което е издадена служебна бележка.” В жалбата се твърди, че същата не е търсена щателно. В съпроводителното писмо към жалбата е посочено, че дори и същата да е била открита, е следвало да бъде постановен отказ да бъде предоставен достъп до същата, поради липса на правен интерес. Тъй като в мотивите на обжалваното решение липсват доводи за липса на правен интерес, писменото становище по жалбата не променя съдържанието на акта, съдът не следва да обсъжда довод свързан с липса на правен интерес, такъв действително е възможно да бъде преценен само въз основа на съдържанието на регулационната преписка.

Съдът в производството по делото следва да провери съответствието на решението в обжалваната част с материалния закон, обективиращо по същество изричен отказ да бъде предоставен достъп тъй като информацията не е налична.

По повод на редица процесуални искания съдът е задължил ответника да предостави доказателства за обективна невъзможност да бъде намерена въпросната регулационна преписка. В отговор на това с писмо от 30.10.2012г. е посочил, че изпраща по делото същата преписка на л. 83 до 113 от делото, но по възражение на процесуалния представител на жалбоподателя, тези доказателства не са приети, тъй като са относими към друга регулационна преписка - 27 / 2000 г. В писмо от 12.02.2013г. на л. 118 от делото, ответникът е оспорил твърдението на жалбоподателите, като е изложил доводи, че именно представените доказателства по делото съставляват регулационна преписка 25/2000г. С молба на л.125 от делото, от страна на жалбоподателя се твърди, че в такъв случай преписката не е в цялост, с оглед на което съдът е задължил ответника да представи списък на съдържащите се в преписката доказателства. В резултат на това отново е постъпило писмено становище от 02.04.2013г., в което се твърди, че искането от жалбоподателката писмени доказателства не касаели регулационна преписка 25/2000 г. а преписка 27 /2000г. Доказателствата, които жалбоподателката искала да получи касаели недвижим имот с планосмачен № 1243 собственост на В. К. Н.. За пореден път е представена регулационна преписка 25/200г., и двете представени преписки са приети като доказателства по делото, с определение на съда от 15.04.2013г. на л. 181 е представен допълнително и опис на документите, съдържащи регулационна преписка 25/2000г. и други доказателства.

В съдебно заседание от 03.06.2013г. жалбоподателят заявява, че следвало да да бъде представен нотариален акт на В. К. Н., цитиран в писмо с вх. № АС 84-3-51/27.04.2004 г., представен по делото на лист 106, относимо към правния спор е обстоятелството, че нотариалният акт издаден въз основа на това писмо е бил също по рег. преписката № 25 от 2000 г., отделно иска от съда да задължи ответника да представи нотариален акт 138, том VIII, дело 15 от 1997 г. на Първи нотариус на СРС,

които твърди, че са от съществено значение за интересите на жалбоподателя.

Съдът намира, че предмет на правен спор не е какво точно съдържа преписката, доколкото е поискан достъп до същата в цялост. По оспорването съдът следва да се произнесе само за законъсообразността на отказа да бъде предоставен достъп до преписката.

По съществуването на правния спор, предвид представения списък на регулационна преписка 25/2000г., както и твърденията на ответника в писмени изявления по делото, че същата се представя, т.е. същата е открита и е налична, то съдът следва да отмени отказа да бъде предоставен достъп до регулационната преписка като материално-незаконъсообразен и върне делото на административния орган да се произнесе по същество по искането да бъде предоставен достъп до преписката.

Изложеното налага извода, че в случая, макар и кмета на район Надежда при Столична община, задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ, е имал задължението да разгледа отправеното до него конкретно искане по реда на ЗДОИ тъй като исканата информация е обществена информация по смисъла на чл. 2, ал.1 ЗДОИ. Ето защо, незаконъсообразно с оспореното решение е постановен изричен отказ да бъде предоставена по съображение, че информацията не съществува. Само като съобрази съдържанието на регулационната преписка, органът може да прецени, дали съдържащата се в същата информация е обществена по смисъла на чл. 2, ал.1 ЗДОИ и има ли задължението да я предостави по заявлението на дружеството и налице ли е основание за отказ.

Процесният отказ не се основава на никоя от хипотезите по чл. 37, ал.1 ЗДОИ, а само на изискването - органът да съхранява информацията като предпоставка да бъде разгледано искането за достъп по същество.

Тъй като органът не се произнесъл по съществуването на искането - по въпроса следва ли да бъде предоставен достъп до преписката по реда на ЗДОИ, съдът не следва да разглежда материалната законъсообразност на така постановения отказ по смисъла на чл. 37, ал.1 ЗДОИ, в това число и твърденията на ответника в хода на съдебното производство за липса на правен интерес, защото това би означавало съдът за пръв път да се произнесе по този въпрос.

При така установените обстоятелства и като провери оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган и в установената форма; при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила.

Жалбата е основателна - решението, в обжалваната част е материално незаконъсообразно. Тъй като от фактическа страна не се установи соченото в мотивите на решението основание за отказ да се предостави достъп до регулационната преписка, съдът следва да отмени решението в обжалваната част и върне административната преписка на органа да разгледа по същество искането за предоставянето на достъп до регулационна преписка 25 / 2000 г.

Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски, съдът следва да се произнесе по същото, като присъди на дружеството- жалбоподател разноски в размер на 200 лв. за адвокатско възнаграждение, посочени като договорени и внесени, както и 50 лв. за държавна такса.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3 / 12.06.2012г. на кмета на район Надежда при Столична община, по жалба на Х. В. Д. от [населено място], в качеството ѝ на управител на [фирма].

ОСЪЖДА Район Надежда при Столична община да заплати на [фирма] с ЕИК 040088613 и седалище С., сумата от 250 (двеста и петдесет) за разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: